

Njegovi apostoli in učenci so razširjevali po ukazu svojega mojstra to vero ljubezni po vesoljnem svetu, a tudi ta nebeška dobrot, to razširjevanje vesoljne ljubezni povrnilo se je čisto drugače, kakor bi se to bilo moralo zgoditi, tekli so celi potoki nedolžne krvi, a vendar se je razširila ta ljubezen po celem svetu.

Viharji človeške strasti, burje človeške nestrpnosti so konečno vendar podlegli in dandanes je razširjena ta nebeška ljubezen svete Kristusove vere malone po naši celi zemlji, med vsemi narodi.

Razširjena je, toda nikakor še ni napolnila src vseh ljudi teh narodov, nikakor še ni povzročila iste prave ljubezni, katero je Kristus želel.

Kristjanski se zove dandanes ta ali drugi narod, a vendar preganja svoj soseski rod do skrajnosti, sovraži ga, namesto da bi ga ljubil, in kar je največ, nasledniki apostolov in učencev Kristusovih, kateri bi morali biti zgolj ljubezen, kateri bi morali delovati proti temu sovraštvu, ti so žalibog dandanes večinoma povzročitelji, pospeševalci tega nemira, tega medsebojnega preganjanja, ti so toraj ravno nasprotno od tega, kar je Kristus od njih zahteval!

Dokazov zato imamo dovolj!

Ostanimo na primer na Spodnjem Štajerskem.

„Jaz sem Nемеc — ti si Slovenec!“ Te besede že dandanes zadostujejo, da povzročijo strastno sovraštvo, da nakopičijo nezasluženo preganjanje posameznika, preganjanje, povzročeno samo iz različnosti jezika, kateri loči soseda od soseda.

„Idite in učite vse narode“ — a vendar izvira ravno pri nas, večinoma na slovenskem Spodnjem Štajerskem brezmiselno sovraštvo do naših sosedov do Nemcev, najbolj iz f a r o v ž e v, toraj od nasled-

Kmet, plug in oranje.

Največji pesniki in umetniki vseh narodov so peli in izkazali priprostemu orodju, katero je takorekoč spreobrnilo celi svet svojo čast. To priprosto orodje, katero je uživalo ugled pri vseh teh možih, katero se čisla pri vseh narodih je plug! Kdo ga je izmislil, kdo mu je dal današnjo postavo?

Najmogočnejši cesar celega sveta, namreč kitajski, ima kot znamenje, kako čisla plug, napravljen dragoceni prstan, kateri ima podobo pluga.

Vse čisla to orodje, ker je takorekoč znamenje tistega stana, kateri mora skrbeti za vse druge stanove, namreč kmeta.

Žalibog se pa vendar pripeti, da se nekateri, ki so izšli iz kmetskega, toli spoštovanega stana, tega stana — posebno mladina včasih sramujejo. Ako je živel kmečki sin par let v kakem večjem mestu, ako se mu je posrečilo, da se je česar naučil, da si je kupil boljšo suknjo, potem se včasih pripeti, da pozabi na svojo rojstno vas, da pozabi na svoj stan, da se ga celo začne sramovati.

Velikokrat se pripeti, da se posreči kakemu kmečkemu fantu, da si zasluži pri vojakihi par zvezdic. Zato se čuti nekako zvišanega nad svojimi stanovskimi sobrati, nad kmeti, in zato je tudi za kmečki stan navadno izgubljen.

Razven tega še pa je mnogo takozvanih umikanih stanov, kateri kmečki stan morda celo zaničujejo!

nikov učencev velikega mojstra, kateri je zahteval da bi se ljubili vsi narodi!

Potem takem smelo trdimo, da duhovnik, kat hujška Slovenca proti Nemcu in narobe nikakor duhovnik ljubezni, nikakor ni naslednik Kristusa, temveč on je človek, kateri vas kmete vodi očita za nos, kateri vam pridiguje v nedeljo iz prižni presvete verske resnice, kliče Gospodove besede „Ljubite se med seboj!“ A komaj je opravil službo božjo, komaj je odložil svoj blesteči mešni plašč, va kliče kot strasten agitator: „Svoji k svojim, druge soseskega, nemškega naroda se nam je braniti, preganjati ga moramo, ker je nam nasproten.“

Da, to ni pravi duhovnik, to ni namestnik Kristusovih učencev, na njega ni vplival nikdar prihod svetega Duha, prihod, kateri je apostolom dal svojo moč in jih napolnil s čudežem, da bi širili ljubezen med vsemi narodi!

„Ako me kdo ljubi, bode moje besede spolnjene in moj Oče ga bode ljubil in k njemu bodeva prišli in pri njemu prebivala . . . Mir vam zapušča svoj mir vam dajem!“, tako je govoril Kristus pri svojih vnebohodom. Ni nam toraj zapušča bogastvo ne časti, sploh ne telesnega blaga, temveč priporočil nam je najblažnejši, najdragocenejši čut naše duše — mir!

Želel nam je mir med nami, ki smo ene in iste narodnosti, želel pa je tudi, kakor smo nekako hoteli s temi vrsticami dokazati, da bi v miru in slogi živeli z našimi sosedi, ki govorijo drugi jeziki.

Da bi zasvetila žarja tega, od Kristusa zahtevana tega miru v srcih vseh naših kmetov sedaj priходу sv. Duha, to vam vsem kot binkoštno darilo rilce „Štajerc“, najiskrenejše želi!!!

A vendar se bode kmalu vsak prepričal o velikanskem pomenu kmečkemu stanu, vsak se bode prepričal o tem kmetovem vplivu orodja, katero si je podvrglo svet, namreč plug.

Kitajski cesar vsako leto na dan poletne veselice prinese za plug in gre za njim, da tako svojemu ljudstvu pokaže, kako čisla kmetijski stan. Veliki cesar Jožef II. se je leta 1769 na nekem polju pri Višani na Moravskem peljal. Kar naenkrat ukaže kočijažu, naj bi vstavil konje. In blagi cesar, morda največji častilec kmeta, je iz kočije izstopil in pomagal kmetu orati, ker je hotel s tem pokazati, kako spoštuje plug, to kmeta in njegovo najvažnejše delo, namreč oranje.

Sploh je bilo to delo tega velikega cesarja samo pomembnejši višjega njegovega dela, oranja v duševnem pomenu.

Pomisliti pa nam je, da je ta cesar to storil napravo kmeta, ki ni bil na taki stopinji, kakor je kmet dandanes, temveč cesar Jožef je hotel počastiti kmeta, kateri je bil istem času še mnogo bolj zaničevan od drugih stanov, kakor je to dandanes. Počastiti je hotel kmeta, toraj stan, kateri tedaj, kakor tudi dandanes moral skrbeti za vso človeštvo, kateri je takorekoč temelj (fundament) vsake države.

Pokazati je hotel stem, da je kmečko delo tudi najvažnejše dela, vredno in da povzdigne tiste, kateri se peča z njim. Pokazal je stem, da se prilega orožje miru, plug ravnar tako cesarski roki, kakor meč vojske.

Toraj kmet, bodi ponosen na tvoj stan in vedi, da samo ta sme smatrati za človeka, kateri se je naučil častiti plug in njegova mojstra — kmeta!